

LĀ•SKY MĀ•MIVĀ%oo, STESKY BLĀ•ZNIVĀ%oo - 27.

PondĀ•lĀ•, 04 duben 2011

Nový týden zaĀ•al nepĀ•tmĵjemným malĕrem. Z testovacĳch dat utekly mailly mĀlem aĀ¼ k reálnĳm uĀ¼ivatelĀ•m, neohlĳdali jsm rozlišeni pošovnĳho serveru. NaštĀ•stĳi to KĀ•eĀ•kodlak zachytil aspoĀ• na nĀ•m, takĀ¼e sice pracnĀ• pĀ•esto se podaĀ•tmĳly zlikvidovat pĀ•ed odeslĀ•nĳm.

PĀ•emek byl naštvanej, oprĀvnĀ•nĀ•. KvĀ•li takovĕhle ptĀkovinĀ• jsme ohrozili projekt, protoĀ¼e tohle by „oslovilo" všechny zĀ•astnĀ•nĕ a patrĀ• velmi negativĀ•. „DĀvejte si na to pozor, sakra... Ā•ekajĳ nĀs vĳbĀ•rovĕ algoritmy a hodnocenĳ, jestli udĀ•lĀme podobnou botu i tam, tak to mĀ•Ā¼eme zabalit."„PĀ•emku, jĀ vĳm, Ā¼e to byl malĕr. Ale nezapomeĀ• na to, Ā¼e jedeme v kuse od loĀ•skĳho kvĀ•tna a v podstatĀ• bez jedinĕho űletu. Tohle prostĀ• stĀt mĀ•Ā¼e," zkusil jsem ho drobet uklidnit, ale vĀ•dĀ•l jsem, Ā¼e pĀ•esnĀ• tohle by se stĀt nemĀ•lo. „JĀ to uznĀvĀm. Ale ty vĳšsĀm dobĀ•me, Ā¼e padesĀt űspĀ•chĀ• je k niĀ•emu, kdyĀ¼ se nĀ•co takovĕhleho utrhnĕ veĀ•ejnĀ• PoĀ•Ād je tu hodnĀ• lidĳ, co by zrovna tohle pouĀ¼ili proti nĀm."„I teĀ•, kdyĀ¼ i jim otvĳrĀme dveĀ•me do Holandska?"„To s tĳm nesouvisĳ."„ProĀ• ne?"„ZastĀvĀš se klukĀ• dobĀ•me, ale abys to s tĳm nepĀ•ehnal."„PoĀ•kej, s Ā•ĳm?"PĀ•emek zapĳch tuĀ¼ku do papĳrĀ•.„S tĳm zastĀvĀnĳm vĀ•bec. Ale neĀ•eš teĀ• to nemĀ• smysl." Tak to jsem nepochopil. Asi bych se ještĀ• ozval, ale pĀ•edbĀ•hl mĀ• KĀ•eĀ•kodlak. A vzhledem tomu, Ā¼e byl hrdinou dne, vzdal jsem to.„Tak, lidi, pojĀ•me to splĀchnout," navrhl. PĀ•ĳdali se všichni, jĀ taky, ostatnĀ• poslednĀ• to bylo s nĀm „na pohodu", jak se tady Ā•ĳkĀ•. KĀ•eĀ•kodlak nĀs vzal do Pilsner Unique Baru coĀ¼ je pomĀ•rnĀ• rozlehlĀ hospoda kousek od Velkĕho nĀmĀ•stĳ, kde si lidi samoobsluĀ•nĀ• Ā•epujĳ PlzeĀ• z malĕ pĳpy, kterĀ u kaĀ¼dĕho stolku. Bylo docela plno, ale jednoho stolu se nĀm povedlo zmocnit. KĀ•eĀ•kodlak zase perĳl, kluci si uĀ¼ivali, Ā¼ je po prĀ•seru a i mĀ• bylo fajn.

Napadlo mĀ•, Ā¼e bych mohl zavolat PavlĳnĀ•, jak to dopadlo u panĳ Stĕhrovĕ s jejĳm prĀ•pohovorem, ale v tomhle kravĀlu to nešlo. Sbalil jsem telefon a šel pĀ•med pub. Prodĳral jsem se kolem baru, kdyĀ¼ tu se jeden z chlapĀ•, co u nĀ•ho sedĀ•li, ohlĕdl. Koukl na mĀ• napĀ•med bez zĀjmu, prĀzdnĳm opĳlĳm pohledem, vzĀpĀ•tĳi zpozornĀ•l a v oĀ•ĳch se mu mĳhl stĳn - poznal mĀ•. A jĀ jeho. Byl to doktor HoĀ•kĳ. A je to tady, pomyslel jsem odhadoval svoje moĀ¼nosti. Vypadal oĀ¼ralĳ poĀ•ĀdnĀ•, na barovĕ Ā¼idli se klĀtil. „Ha! Pan iiiinĀ•enĳr! To je ale nĀĀhodiĀ•ka, Ā¼ejo..." mluvil pomalu a ztĀ•Ā¼ka, ale Ā•ernĕ oĀ• se mu povedlo zapĳchnout do mĀ• pĀ•ekvapivĀ• pevnĀ•. „Bych tedy nevĀ•Ā•mĳil... Ā¼e bude tohodle schopnĀ•... Pavlĳnka...", kroutil vyĀ•ĳtavĀ• hlavou a hodil do sebe dalšĳ vodku, „ta kurva!" vyprskl a nenĀvĳstnĀ• na mnĀ• zĳral. „Jak to, Ā¼e jste..." Vytrhl jsem se mu a zahuĀ•el mu do ucha... „NeĀ•ĳkej jĳ kurva, kurva, a mnĀ• neĀ•ĳkej inĀ•enĳre!" Hospoda je hospoda a s nĀ•kĳm v jeho stavu nemĀ•lo smysl s jinak. A sakra... on o nĀs vĳ. „A jak ti mĀm Ā•ĳkat... ty... "KdyĀ¼ jsem v prĀ•seru, mĀm tendenci ho spĳš ještĀ• vyšperkovat. NĀ•kdy to zabĳrĀ a protivnĳky zahĀnĳ. „TĀ•eba JiĀ•ĳku, jako Pavlĳnka."„CoĀ¼eee?"Ty zakalenĕ oĀ• se rozšĳtmĳly pĀ•ekvapenĳm. „Ty hajzle.."TakĀ¼e vĀ•dĀ•l o PĀ•ne o mnĀ•. No, aspoĀ• uĀ¼ vĳ. Takovou drbu jsem dostal naposled, kdyĀ¼ jsem si kĳchnul u kuchyĀ•skĕ linky do otevĀ•me hornĳch dvĀ•ek. TakĀ¼e to vyšperkovanĳ prĀ•seru moc nepomohlo. KamarĀdi aĀ¼Āci se zachovali standardnĀ•, takĀ¼e jsem dostal pĀ•knou naklĀdĀ•ku, dokud nĀs vyvenĀ•ovaĀ•i od sebe neodĕvali. Chlap, co mĀ vztek, a nebojĳ se sĀm sebe, je v souboji nerovnej partner. Navĳc stejnĀ• asi vĀ•bec nevĳmal, jestli jsem ho polechtal na levĳ tvĀ•mĳi nebo na pravĳm zubu.

DomĀ• jsem dorazil taxĳkem, pĀ•ece jen by nebylo vhodnĕ, aby mĀ• v takovĕmhle rozpoloĀ•enĳ potkal nĀ• povĀ•domĳ. Myška mĀ• uvĳtala zklamĀ•. „Neboj Myško... ani alkohol, ani problĕm. ProstĀ• nevhodnĳ setkĀnĳ."ZĀ•Āla mĀ• opeĀ•ovĀvat.„UkaĀ¼, jĀ to hodĳm do prĀ•ky rovnou."„Dĳk. Mrzĳ mĀ• to." MoĀ¼nĀ• mĀ• neslyšela, mĀ•l jsem pocit, Ā¼e mi nenĳ zrovna dobĀ•me rozumĀ•t. PĀ•emĳšlel jsem, jestli mĀm zavolat PavlĳnĀ• nakonec to nebrala. Snad je v poĀ•Ādku. AspoĀ• jsem jĳ poslal smsku. Myška se vedle uvelebila s notebookem a za chvilku se nĀ•Ā•emu zaĀ•Āla smĀt. „Copa?"„Ale, Ā•tu jeden aprĳlovĕj pĀ•ĳbĀ•h na kudlance."Odkdy majĳ kudl na sobĀ• nĀ•co napsanĳho?„Na kudlance?"„Jojo, to je web. Nic pro tebe, to je pro nĀs Ā¼eny."Aha... no ještĀ•, Ā¼e to vĳm. VlastnĀ• to nebyl ani tak zlej tĳden. PodaĀ•tmĳlo se zvlĀdnout danĀ•, a to je po tĀ•hle devĳti mĀ•sĳ. Byly chvĳle, kdybych nevĀ•Ā•mĳil pomalu ani tomu, Ā¼e je pĀ•eĀ¼iju. Ta Pavlĳna by se uĀ¼ mĀ•la ozvat... ONA Ā•Q

pohovor obleĀ•iem? Je potrebnĕ vyzeraĀ• profesionĀlnĕ a na űrovni. Na űrovni, ale nie luxusne. Nie je niĀ• horšie, ako zĀvisĀ• potenciĀlnĳch kolegĀ•. Kostĳm? NemĀm ani jeden. Navyše ich nemĀm rada. No a Ā•o, Ā¼e ich nemĀš rada - ozval sa vo mne nesmĳlĳ hlĀsok. Potrebuješ prĀcu a basta. UĀ¼aj si nabehni kĳpĳ slušnĳ kostĳm... ako keby si nevedela, Ā¼e prvĳ dojem je najdĕleĀ•itejšĳ. Ok, tak som teda nabehla a kĳpila si kostĳm telovej farby, ktorĀ sĳce blondĳnam neprĳstane, ale zato je űto sezĕnu maximĀlnĕ in. „StĕhrovĀ, dobrĳ den. Vy jste inĀ•enĳrka HoĀ•kĳ?" z kanclu vyšla okuliarnĀ• osoba prĳsneho vzhĀ•adu.„Ano, dobrĳ deĀ• tešĳ ma, Ā¼e vĀs poznĀvam," skĳšala som sa tvĀrĳĀ• najprofesionĀlnejšie, ako som vedela.

„Vĳte, zĳskali jsme tady evropskĳ grant a pokoušĳme se rozbĀ•hnout spoluprĀci se zahraniĀ•nĳ univerzitou," rozprĀvala mi osoba u nej v kancelĀrii, „a potĀ•ebovali bychom nĀ•koho na koordinaci celĕho projektu. NĀ•koho se zkušenostmi ze zahraniĀ•ĳ. DostateĀ•nĀ• jazykovĀ• vybavenĕho. SamozĀ•ĳmĀ• by se nejednalo o plnĳ űvazek pĀ•edstavu tak 15 - 20 hodin tĳdnĀ•. Na projektovĕ bĀzi, samozĀ•ĳmĀ•. Ā•ĳili v Ā¼Ādnĕm pĀ•ĳpadĀ• nemĀ•Ā¼ete oĀ•ekĀ• smlouvy na dobu neurĀ•itou, to vĀm Ā•ĳkam radšĳ rovnou, abychom pĀ•edešli pĀ•ĳpadnĳm nedorozumĀ•nĳm." „To je v porĀdku, panĳ StĕhrovĀ."„MĀ•Ā¼ete mi ukĀzat vĀš pracovnĳ Ā¼ivotopis?" Podala som jej A-štorku, Ā•o som si doma zosmolila a vytlaĀ•ila. Celkom som bola zvedavĀ, ako sa zatvĀrĳ. Absurdne vysokĀ kvalĳfikĀcia, absurdne krĀtkĀ prax. OboĀ•ie sa jej pomaly zdĳvĳhalo a zdĳvĳhalo, a tento proces ukonĀ•ilo, aĀ¼ keĀ• bolo vysoko nad rĀmom okuliarov svojej majĳteĀ¼ky. „TĀ•ch patĀt let co jste nepracovala... to byla jakoĀ¼e mateĀ•skĀ dovolenĀ•?" „To mala byĀ• akoĀ¼e materskĀ dovolenka. BohuĀ¼iaĀ¼ to nevyšlo," odĕtĳila som a z celej sily som sa snaĀ¼ila neznieĀ• popudene. Pani dumala nad tĳm papierom a ja som sa cĳtila ako nenaĀ•enĳ prvĀĀik.„UdĀ•lĀme to takhle. Tady mĀte podklady k projektu. Zkuste napsat nĀvrh koncepce űvodnĳ etapy. PozĳtĀ•mĳi mi to pĀ•ĳnĕste a nĀslednĀ• vĀm dĀme vĀ•dĀ•t, jestli to s vĀma zkusĳme," podĀvala mi štos papierov. „Ā¼akujem, panĳ StĕhrovĀ. Dovidenia." Vypadla som z budovy a utekala domov. Tĳ koncepciu musĳm

napísala tak, že budú mrkať. Túto príležitosť nesmiem pustiť. Doma načasť nikto nebol. Zahľadla som sa do toho a úplne zabudla, že by som mala informovať Jirku, ako to dopadlo. Bol u nás večer, keď sa rozleteli vchodové dvere. Okamžite som vedela, že niečo nie je v poriadku. Príchod bol o mnoho hlušnejší ako normálne, a vzápätí sa miesto obvyklého zamrmlania na pozdrav ozvalo: "Kde jsi, sakra?!!!" Mój manžel sa zjavil v ráme dverí a bolo jasné, že je zle. Tiahlo z neho ako zo suda. "Jak si predstavuješ..." začal sa ku mne blížiť. Síce na vrata nohách, ale aj tak chlap ako hora. Viac som nečakala. Zhrabla som v panike papiere zo stola, prekročila okolo neho von z izby, v hale schmatla kabelku, topánky, bundu, zatreskla vchodové dvere a utekala k autu. Kurník, nechala som tam mobil! No vracia sa nebudem teda. Snáď bude Jirka doma. Keď som u nich zazvonila, dlho sa nič nedialo. Prosim... nech je doma aspon Monika... ešte stále som sa triasla. Naraz sa dvere otvorili. "Jirko prepáč, že ňu takto prepadávam, ale..." zbadala som ho a zdúpnela. Tvár mal opuchnutú, plnú podliatin a kriancov. "Preboha, čo sa ti stalo???" A v tej chvíli mi to došlo. Vošla som dnu, objala ho a rozplakala sa. ROMAN